

נְשִׁיקוֹת שׁוֹנָא. מָאי וְנַעֲתָרוֹת נְשִׁיקוֹת שׁוֹנָא. אֵלָא מָאן דְּנָשִׁיק בְּחַבִּיבוּתָא, מְתַדְבֵּק רוּחִיהָ בְּרוּחִיהָ, בְּדַבִּיקוּתָא דְחַבִּיבוּתָא וּמָאן דְּלֹא נָשִׁיק בְּחַבִּיבוּתָא, לָאוּ בְּדַבִּיקוּתָא הוּא, אֵלָא וְנַעֲתָרוֹת. מָאי נַעֲתָרוֹת. גִּסּוּתָא, דְּלֹא דְבִיק רוּחִיהָ בְּהוּא נְשִׁיקָה. וְלֹא אֲתַדְבֵּק בֵּיהּ כָּלִל. וּבְגִינֵי כֹף כְּתִיב, יִשְׁקֵנִי מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ, דְּהוּא דְבִיקוּתָא רוּחָא בְּרוּחָא.

תְּנָא, כָּל זְמַנָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזִיל בְּיִשְׂרָאֵל, כְּכִיכּוּל אֲתַדְבֵּק רוּחָא בְּרוּחָא, וְעַל דָּא כְּתִיב, (דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּינִי, בְּכָל אֵינּוֹן גְּוֹיֵי דְבִיקוּתָא, וְלֹא מִתְפָּרְשָׁא דָא מִן דָּא. בְּשַׁעֲתָא דְאַתְמַר הִנֵּה אֲנִכִי שִׁלַּח מִלְאָךְ לְפָנַי, יַדַּע מִשָּׁה דְפָרִישׁוּתָא הוּא. אָמַר (שְׁמוֹת לג) אִם אֵין פְּנִיךָ הוֹלְכִים אֵל תַּעֲלֵנוּ מִזֶּה.

רְבִי אַבְא אָמַר, מַה כְּתִיב לְעִילָא מִן דָּא, (שְׁמוֹת ד) רְאֵשִׁית בְּפוּרֵי אֲדָמְתָךְ תְּבִיא בֵּית יִי' אֶלְהִיךָ לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בַחֲלָב אִמּוֹ. מָאי קָא מִיָּרִי. אֵלָא דְלֹא לְעָרְבָא מְלָה תַתָּאָה בַּעֲלָאָה, דְּלֹא יִנְקָא סְטָרָא דְלִבְר, מִסְטָרָא פְּנִימָאָה. מַה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי. דָּא דְלִבְר, מִסְטָרָא דְמִסְאָבָא. וְדָא דְלִגְו, בְּסְטָרָא קְדִישָׁא. מָאן אִמּוֹ. דָּא פְּנִסַת יִשְׂרָאֵל, דְּאַתְקָרִי אִם. בַּחֲלָב אִמּוֹ, דְּלֹא יִנְיֵק מֵהָאֵי סְטָרָא, מָאן דְּלֹא אֲצִטְרִיךְ. וְהִכָּא כְּתִיב, הִנֵּה אֲנִכִי שִׁלַּח מִלְאָךְ לְפָנַי. אָמַר מִשָּׁה, הָא קְבִילָנָא בְּטַחֲוֹנָא מִינָךְ, דְּלֹא תַתְּפָרֵשׁ מִינָךְ, וְדָאֵי אִם אֵין פְּנִיךָ הוֹלְכִים אֵל תַּעֲלֵנוּ מִזֶּה. וּבְמָה יוֹדַע אֵיפּוֹא וְגו'.

אָמַר רְבִי אֶלְעָזָר, מְלָה דָּא לָא קָאמַר קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא אֵלָא בְּרַחֲמֵימוּתָא דִּישְׂרָאֵל, וְלֹא תַפְיִיסָא בְּהַדִּיָּהּ. לְמַלְכָּא דְהוּא בְּעֵי לְמִיזַל עִם בְּרִיָּה. וְלֹא בְּעֵי לְשַׁבְּקָא לִיהָ. אֲתָא בְּרִיָּה, (ד' קכ"ה ע"א) וּמִסְתַּפִּי לְמַבְעֵי לִיהָ לְמַלְכָּא

אֵלָא מִי שְׁנוּשֵׁק בְּחַבִּיבוּת, מְדַבֵּיק רוּחוֹ בְּרוּחוֹ בְּדַבְּקוֹת הַחַבִּיבוּת, וּמִי שְׁלֹא נוֹשֵׁק בְּחַבִּיבוּת, זֶה לֹא בְּדַבְּקוֹת, אֵלָא וְנַעֲתָרוֹת. מַה זֶה נַעֲתָרוֹת? גִּסּוּת, שְׁלֹא דְבַקָּה רוּחוֹ בְּאוֹתָהּ נְשִׁיקָה וְלֹא נְדַבֵּק בּוֹ כָּלִל. וּמִשּׁוּם כֵּךְ כְּתוּב, יִשְׁקֵהוּ מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ, שְׁהִיא דְבַקוֹת רוּחַ בְּרוּחַ.

שְׁנִינּוּ, כָּל זְמַן שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹלֵךְ עִם יִשְׂרָאֵל, כְּכִיכּוּל נְדַבֵּקת רוּחַ בְּרוּחַ, וְעַל זֶה כְּתוּב (דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּיהּ, בְּכָל אוֹתָם גְּוֵיֵי הַדְּבָקוֹת, וְלֹא נִפְרָדִים זֶה מִזֶּה. בְּשַׁעֲתָא שְׁנֹאמַר הִנֵּה אֲנִכִי שִׁלַּח מִלְאָךְ לְפָנַי, יַדַּע מִשָּׁה שְׁזוֹ פָּרִישָׁה. אָמַר, (שְׁמוֹת ל) אִם אֵין פְּנִיךָ הוֹלְכִים אֵל תַּעֲלֵנוּ מִזֶּה.

רְבִי אַבְא אָמַר, מַה כְּתוּב לְמַעֲלָה מִזֶּה? (שם לד) רְאֵשִׁית בְּפוּרֵי אֲדָמְתָךְ תְּבִיא בֵּית ה' אֶלְהִיךָ לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בַחֲלָב אִמּוֹ. מַה זֶה אוֹמַר? אֵלָא שְׁלֹא לְעָרַב דְּבַר תַּחֲתוֹן בְּעִלְיוֹן, שְׁלֹא יִנְק הַצַּד הַחִיצוֹן מֵהַצַּד הַפְּנִימִי. מַה בֵּין זֶה לְזֶה? זֶה שְׁבַחוּץ מַצַּד הַטְּמֵאָה, וְזֶה שְׁלִפְנִים בְּצַד הַקְּדוּשָׁה. מִי הִיא אִמּוֹ? זוֹ כְּנִסַת יִשְׂרָאֵל שְׁנִקְרָאת אִם. בַּחֲלָב אִמּוֹ - שְׁלֹא יוֹנֵק מַצַּד זֶה מִי שְׁלֹא צָרִיךְ. וְכַאן כְּתוּב, הִנֵּה אֲנִכִי שִׁלַּח מִלְאָךְ לְפָנַי. אָמַר מִשָּׁה, הָרִי קְבִילָתִי בְּטַחֲוֹן מִמֶּךָ שְׁלֹא תִפְרַד מִעַמִּנּוּ, וְדָאֵי אִם אֵין פְּנִיךָ הוֹלְכִים אֵל תַּעֲלֵנוּ מִזֶּה. וּבְמָה יוֹדַע אֵפּוֹא וְגו'.

אָמַר רְבִי אֶלְעָזָר, דְּכַר זֶה לֹא אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵלָא בְּאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל וּלְהַתְּפִיֵס עַמּוֹ. לְמַלְכָּא שְׁהִיָּה רוּצָה לְלַכֵּת עִם בְּנוֹ, וְלֹא רוּצָה לְעֹזֵב אוֹתוֹ. בָּא בְנוֹ וּפְחַד לְבַקֵּשׁ מִמֶּלֶךְ שִׁילָךְ עִמּוֹ. הַקְּדוֹשׁ הַמְּלִיךְ וְאָמַר, הָרִי לְגִינְר פְּלוּנֵי לְךָ עִמֶּךָ לְשִׁמְרָךְ בְּדַרְךָ. לְאַחַר

דייזיל בהדיה. אקדים מלפא ואמר, הא לגיון פלן יזיל בהדרף, למנטר לך בארחה. לבתר אמר אסתמר לך מניה, (בארחה) דהא לא גבר שלים הוא. אמר בריה, אי הכי, או אנא אותיב הקא, או את תזיל עמי, ולא אתפרש מינה. כף קדשא בריף הוא, בקדמיתא אמר, הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך. ולבתר אמר השמר מפניו וגו', ביה שעתא אמר משה, אם אין פניך הולכים וגו'.

אתא רבי שמעון, אשפח להו בהאי. אמר, אלעזר ברי שפיר קאמרת. אבל תא חזי, באתר דא לא אמר משה מדי, ולא אתיב מלה לקבליה. מאי טעמא. משום דהקא לא אשתכח פרישותא מניה. והא אוקימנא מלה דא, לגבי חבריאי. ואית דמתני איפכא ולא הכי פירשוה קדמאי. וכד יסתפלון מלי כלא שפיר, וכלא בחד מלה אמרי טעמייהו.

אימתי אתיב משה. בזמנא דאמר, (שמות לג) ושלחתי לפניך מלאך. וכתיב פי ילך מלאכי לפניך, סתם ולא פריש מלה. ועל דא כתיב, הקא, פי אם שמוע תשמע בקולו ועשית כל אשר אדבר. אשר אדבר דוקא וכתיב ואיבתי את איביך וצרתיו, את צורריך, והפל תלוי בו. וכלא ביה תליא.

רבי יהודה אמר, אי תימא דתרווייהו מלאך ממש, משה לא אתיב עלייהו, דלא חמא דוכתא. אימתי אתיב. בזמנא דכתיב אם אין פניך הולכים וגו'. אמר רבי שמעון, פלל דכלא, משה לא בעא מלאכא. דהא כתיב (שמות לד) ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך אדני ילך נא אדני בקרבנו.

אמר רבי יהודה, האי דאמר רבי אבא, דכתיב לא תבשל גדי בחלב אמו, בחלב האם מיבעי ליה, מאי אמו. ואי

מפן אמר, השמר לך ממנו (בדרך), שהרי אינו גבר שלם. אמר בנו, אם כף, או שאני אשב כאן, או שאתה תלך עמי ולא אפרד ממך. כף הקדוש ברוך הוא, בתחלה אמר, הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך. ואחר כך אמר, השמר מפניו וגו'. באותה שעה אמר משה, אם אין פניך הולכים וגו'.

בא רבי שמעון, מצא אותם בזה. אמר, אלעזר בני, יפה אמרת, אבל בא וראה, במקום הזה לא אמר משה דבר ולא השיב דבר כנגדו, מה הטעם? משום שכאן לא נמצאת פרישה ממנו, והרי בארנו דבר זה לחברים. ויש שונים להפך, ולא כף פרושה הראשונים. וכשיסתכלו הדברים, הכל יפה, וכלם אמרו הטעמים שלהם בדרך אחד.

מתי השיב משה? בזמן שאמר ושלחתי לפניך מלאך. וכתוב, פי ילך מלאכי לפניך. סתם ולא פרש את הדבר. ועל כן כתוב כאן, פי אם שמוע תשמע בקולו ועשית כל אשר אדבר. אשר אדבר דוקא. וכתוב, ואיבתי את איביך וצרתיו את צורריך, והפל תלוי בו.

רבי יהודה אמר, אם תאמר ששניהם ממש מלאך - משה לא השיב עליהם, שלא ראה מקום. ומתי השיב? בזמן שכתוב אם אין פניך הולכים אל תעלנו וגו'. אמר רבי שמעון, פלל של הכל - משה לא רצה מלאך. שהרי כתוב, (שמות לד) ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך אדני ילך נא אדני בקרבנו. אמר רבי יהודה, זה שאמר רבי אבא, שכתוב לא תבשל גדי בחלב אמו, בחלב האם היה צריך להיות! מה זה אמו? ואם תאמר,

לא תבשל גדי בחלב אמו, בחלב האם מיבעי ליה, מאי אמו. ואי

תימא, פְּנִסַת יִשְׂרָאֵל אִמּוֹ דְּסִטְרָא דְּמִסְאַבָּא, לָאוּ הָכִי, דְּהָא שְׂמַעְנָא דְּאִמְרֵי רַבִּי שְׂמַעוֹן, פְּנִסַת יִשְׂרָאֵל אִימָא קְדִישָׁא בְּחוּלְקִיהָ דִּישְׂרָאֵל אֲתֵאֲחָדָא, דְּכְתִיב, (דְּבָרִים ל"ב) כִּי חָלַק יְיָ עִמּוֹ.

אִמְרֵי רַבִּי שְׂמַעוֹן, שְׂפִיר קְאָמְרֵת. וְהָא דְרַבִּי אָבָא שְׂפִיר וְכֹלָא דָּא בְּדָא תְלִיא. תָּא חֲזִי, אִמָּא אֲתֵאֲחָדָא לְהוּ לְעִילָא, לְסִטְרָא דָּא וְלְסִטְרָא דָּא, וְתִרִין אֵינּוּן, קְדָא לִימִינָא, וְחָדָא לְשְׂמָאלָא. וּבְגִינֵי כַּף, מְנַהוֹן לִימִינָא, וּמְנַהוֹן לְשְׂמָאלָא. וְכִלְהוּ תְלִיין בְּהָאֵי א"ם, אִמָּא קְדִישָׁא, וְאֲתֵאֲחָדָן בְּהָ.

אִימְרֵי אֲתֵאֲחָדָן בְּהָ. בְּשַׁעְתָּא דְּהָאֵי אִם יִנְקָא מִסִּטְרָא אַחְרָא, וּמְקַדְשָׁא אִסְתְּאַב, וְחֻיָּא תְקִיפָא שְׂאֲרֵי לְאַתְגְּלָאָה, כְּדִין גְּדִיא יִנְקָא מִחֻלְבָּא דְּאִמִּיהָ, וְדִינִין מִתְעָרִין. וְעַל דָּא, יִשְׂרָאֵל קְדָמִין וּמִיִּתְאֵן בְּפוּרִים, וּבְשַׁעְתָּא דְּמִיִּתִין לְהוּ, בְּעִיָּין לְמִימְרֵי וְלְמִפְתַּח בֵּיהּ בְּלִבָּן, דְּבַעָא בְּחַרְשׁוּי אֵלִין, לְשִׁלְטָאָה בְּיַעֲקֹב, וּבְזַרְעָא קְדִישָׁא, וְלָא אֲתֵיִיחִיבוּ בִידֵיהּ, וְלָא אֲתִמְסְרִין יִשְׂרָאֵל לְסִטְרָא דָּא. וְעַל דָּא כְּתִיב, רֵאשִׁית בְּפוּרֵי אֲדָמְתָךְ וְגו', לָא תְבַשֵּׁל גְּדִי בְּחֵלֶב אִמּוֹ. וְלָא יִנְקָא הֵהוּא סִטְרָא, מִחֻלְבָּא דְּאִמִּיהָ, דְּהָא לָא יִסְתְּאַב מְקַדְשָׁא, וְדִינִין לָא מִתְעָרִין.

בְּגִינֵי כַּף, לָא יִיכוּל בְּשָׂרָא בְּחֵלֶבָא כָּל זֶרְעָא קְדִישָׁא, וְכָל מָאן דְּאֲתֵי מִסִּטְרָא דָּא, דְּלָא יְהִיב דּוּכְתָא, לְמָאן דְּלָא אֲצִטְרִיךְ, דְּהָא בְּעוּבְדָא תְלִיא מְלִתָּא, בְּעוּבְדָא דְלִתְתָּא, לְאַתְעָרָא לְעִילָא. וְכַפִּין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל מִכָּל עַמִּין עוּבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, דְּמְרִיהוֹן קְרִי עֲלֵיהוּ, (דְּבָרִים י"ד) וּבָךְ בָּחַר יְיָ לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם סְגֻלָּה. וְכְתִיב (דְּבָרִים י"ד) כִּי עַם קְדוֹשׁ אֲתָה לְיְיָ אֱלֹהֶיךָ (וְכֹלָא חָר מִלֵּהָ) וְכְתִיב (דְּבָרִים י"ד) בָּנִים

כְּנִסַת יִשְׂרָאֵל אִמּוֹ שְׂמַעְדֵי הַטְּמָאָה - לָא כְּף! שְׂהָרֵי שְׂמַעְתִּי שְׂאִמְרֵי רַבִּי שְׂמַעוֹן, פְּנִסַת יִשְׂרָאֵל הָאִם הַקְּדוּשָׁה נֶאֱחָזָה בְּחֵלֶק שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׂכַתוּב (דְּבָרִים ל"ב) כִּי חָלַק ה' עִמּוֹ.

אִמְרֵי רַבִּי שְׂמַעוֹן, יָפָה אִמְרֵתָּ, וְזֵה שֶׁל רַבִּי אָבָא יָפָה, וְהַכֵּל תְּלוּי זֵה בְּזֵה. בָּא וּרְאֵה, הָאִם נֶאֱחָזָה לְהֵם לְמַעְלָה לְצַד זֵה וּלְצַד זֵה, וּשְׁנַיִם הֵם - אֶחָד לְיָמִין וְאֶחָד לְשְׂמָאל. וּמִשׁוּם כְּף, מֵהֵם לְיָמִין וּמֵהֵם לְשְׂמָאל, וְכֵלֶם תְּלוּיִים בָּאִם הַזֹּאת, הָאִם הַקְּדוּשָׁה, וְנֶאֱחָזִים בָּהּ.

כְּתִיב הֵם נֶאֱחָזִים בְּהָ? בְּשַׁעְתָּא שְׂהָאִם הַזֵּו יוֹנְקַת מִן הַצַּד הָאֲחֵר וְהַמְקַדֵּשׁ נְטִמָּא, וְהַנְּחֹשׁ הַחֲזוּק מִתְחִיל לְהַתְגַּלּוֹת, וְאֵז הַגְּדִי יוֹנֵק מִחֵלֶב אִמּוֹ, וּמִתְעוֹרְרִים הַדִּינִים. וְעַל זֵה יִשְׂרָאֵל מְקַדְיָמִים וּמְבִיאִים בְּפוּרִים. וּבְשַׁעְתָּא שְׂהֵם מְבִיאִים אוֹתָם, צְרִיכִים לוֹמַר וְלִפְתַּח בְּלִבָּן, שְׂרָצָה בְּכַשְׂפֵּי אֵלוּ לְשִׁלְטַת בְּיַעֲקֹב וּבְזַרְעֵי הַקְּדוֹשׁ, וְלָא נִתְּנוּ בְּיָדוֹ וְלָא נִמְסְרוּ יִשְׂרָאֵל לְצַד זֵה. וְעַל זֵה כְּתוּב, רֵאשִׁית בְּפוּרֵי אֲדָמְתָךְ וְגו', לָא תְבַשֵּׁל גְּדִי בְּחֵלֶב אִמּוֹ. וְלָא יוֹנֵק אוֹתוֹ הַצַּד מִחֵלֶב אִמּוֹ, שְׂהָרֵי לָא נְטִמָּא הַמְקַדֵּשׁ, וְהַדִּינִים לָא מִתְעוֹרְרִים.

מִשׁוּם כְּף לָא יֵאָכֵל בְּשָׂרָא בְּחֵלֶב כָּל זֶרַע קְדוֹשׁ, וְכָל מִי שְׂבָא מִהַצַּד הַזֶּה, שְׂלָא יִתֵּן מְקוֹם לְמִי שְׂלָא צְרִיךְ, שְׂהָרֵי בְּמַעֲשֵׂה תְלוּי הַדְּבָר, בְּמַעֲשֵׂה שְׂלִמְטָה לְעוֹרֵר לְמַעְלָה. אֲשֶׁרִיחֵם יִשְׂרָאֵל מִכָּל הָעַמִּים עוּבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, שְׂרַבּוֹנִם קוֹרָא עֲלֵיהֶם, (שִׁם י"ד) וּבָךְ בָּחַר ה' לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם סְגֻלָּה. וְכְתוּב (שִׁם) כִּי עַם קְדוֹשׁ אֲתָה לְה' אֱלֹהֶיךָ. וְכְתוּב (שִׁם) בָּנִים אֲתָם לְה' אֱלֹהֵיכֶם וְגו'.

אֲתָם לְיְיָ אֱלֹהֵיכֶם וְגו'.

בא וראה, בשעה שישראל לא הכשרו מעשיהם, מה פתוב? (ישעיה עמי נגשיו מעולל ונשים משלו בו. דוקא משלו בו, והרי בארנו הדברים בסוד ספרו של שלמה המלך, וכך מצאנו בו. ועוד מצאנו, שכל מי שאוכל מאכל זה שהתחבר כאחד, (א) בשעה אחת או בסעודה אחת, ארבעים יום נראה גדי מקלס בקלפתו אל אותם שלמעלה, וסיעה טמאה מתקרבים עמו, וגורם לעורר דינים בעולם, דינים שאינם קדושים.

ואם מוליד בן באותם ימים, מליים לו נשמה מהצד האחר, שלא צריך אותו. וכתוב (ויקרא יא) והתקדשתם והייתם קדושים וגו'. בא להטמא - מטמאים אותו ודאי, שפתוב (שם) ונטמתם בם. חסר א'. טמאה אטומה יותר מכל, שאין רשות להטהר כף כמו שאר מיני הטמאות שנטהרות. ועוד, שפונד מחיות רעות, שהרי בעיניהם נמצא גדי ויכול להנזק, שהרי צלם אדם העבר ממנו.

רבי ייסא התיר לאכל תרנגול בגבינה או בחלב. אמר רבי שמעון, אסור לך, שלא יתן איש פתח למינים הרעים. לך לא אומרים לנזיר, סביב סביב לפרם לא תקרב. ודאי אסור לך הוא, שחמרה יש בו כבהמה לשחיטה, ומי שמתיר את זה מה פתוב? (עמוס ב) ותשקו את הנזירים יין. מי שמתיר את זה, כמי שמתיר את זה. וכתוב (דברים יד) לא תאכל כל תועבה. כל - להכליל הכל.

שנינו, במה זכו דניאל, חנניה, מישאל ועזריה שנצלו מאותם נסיונות? אלא משום שלא נטמאו במאכליהם. אמר רבי יהודה, פתוב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגו'.

בפת בג המלך וגו'. ותאנא

הא חזי, בשעתא דישראל לא אתפשו עובדייהו, מה פתיב, (ישעיה ג) עמי נוגשיו מעולל ונשים משלו בו. מה פתיב, והא אוקימנא מלי ברזא דספרא דשלמה מלכא. והכי אשפתן ביה. תו אשפתאן, דכל מאן דאכיל האי מיכלא דאתחבר פחדא. (א) בשעתא חדא, או בסעודתא חדא. ארבעין יומין אתחזיא גדיא מקלסא בקלפוי, לגבי אינון דלעילא, וסיעתא מסאבא (דף קכ"ה ע"ב) מתקרבין בהדיה, וגרים לאתערא דינין בעלמא, דינין דלא קדישין.

ואי אוליד בר באינון יומין, אוזפין ליה נשמתא, מסטרא אחרא, דלא אצטריכא. וכתוב (ויקרא יא) והתקדשתם והייתם קדושים וגו'. אתי לאסתאבא, מסאבין ליה ודאי. דכתיב, (ויקרא יא) ונטמתם בם, חסר א', מסאבותא אטימא מפלא, דלית רשו לאתדפאה הכי, פשאר זיני דמסאבותא דמתדפין. ותו, דמסתפי מחיון בישן, דהא בעינייהו גדיא אשפתכח, ויכיל לאתזקא, דהא צלמא דבר נש אתעבר מגיה.

רבי ייסא, שרי למיכל לתרנגולא בגבינה או בחלבא. אמר רבי שמעון אסור לך דלא יהיב איניש פתחא לזינין בישין. לך לא אמרין נזירא, סחור סחור לכרמא לא תקרב. ודאי אסיר לך הוא, דחומרא אית ביה, פבעירא לשחיטה. ומאן דשרי האי, מה כתיב (עמוס ב) ותשקו את הנזירים יין, מאן דשרי האי, פמאן דשרי האי. וכתוב (דברים יד) לא תאכל כל תועבה, כל, לאכללא פלא.

תאנא, במה זכו דניאל חנניה מישאל ועזריה, דאשתזיבו מאינון נסיוני, אלא בגין דלא אסתאבו במיכליהון. אמר רבי יהודה, פתיב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל